

الهی لم یزل برک علی ایام حیاتی فلا تقطع برک عنی فی مماتی، الاهی کیف آیس من حُسنِ نظرک لی بعد مماتی و أنت لم تولنی الا الجمیل فی حیاتی ...

معبود من، خیر گسترده ات، همواره در ایام حیاتم بر من جریان دارد، این خیرگسترده ات را بعد از موت من، از من دریغ مدار! معبود من! چگونه از احسانتو پس از مرگم ناامید گردم و حال آنکه در زمان حیاتم جز به نیکی رفتارنکرده ای ...

• تقاضای استمرار نیکی خداوند، تا بعد از مرگ

از آنجا که خداوند، «دائم الفضل» است، و همواره فیض او به طرف بندگانش جاری و ساری می باشد، و از آنجا که در عالم دنیا، جز نیکی و خوبی از او مشاهده نشده است، چگونه می شود که ناگهان، در جهان دیگر، بارش رحمت او کاهش یابد و مهر خویش را از بندگانش دریغ بدارد؟!

باری، آنکه کریم است، همواره کریم است و آنکه بزرگوار است، همواره بزرگوار خواهد ماند. از این سخن که بگذریم، خداوند، اصل رحمت و عمده آنرا برای جهان دیگر ذخیره نموده است.

بر این اساس پیامبر گرامی اسلام می فرماید:

إِنَّ لِلَّهِ مِائَةَ رَحْمَةٍ أَنْزَلَ مِنْهَا رَحْمَةً وَاحِدَةً بَيْنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ وَالْبَهَائِمِ وَالْهَوَامِّ فَبِهَا يَتَعَاطَفُونَ وَبِهَا يَتَرَاحَمُونَ، وَ آخَرَ تَسْعَا وَ تَسْعِينَ رَحْمَةً يَرْحَمُ بِهَا عِبَادَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ: خداوند، از صد قسمت رحمتش، فقط یک قسمت را در دنیا به جن و انس، پرندگان، حیوانات و حشرات عطا کرده است، تا بین خود با محبت و مهربانی

زندگی کنند و نود و نه قسمت دیگر را در آخرت به بندگان خویش اختصاص خواهد داد. (بدیع الزمان فروزانفر، احادیث و قصص مشنوی، ص ۵۱۶)

چو ما را به دنیا تو کردی عزیز به عقبی همین چشم داریم نیز

سعدی

حوزه نت